

[Axel Kristensen.]

De højtærede ministre gør ganske klart, at dansk landbrugsekspport kan komme ud for en betydelig nedgang. Det nævnes, at hvis fællesmarkedet gennemfører tilsvarende landbrugsordninger som dem, der er truffet i mindre omfang, og som nu koster os nogle hundrede millioner om året, vil det betyde en væsentlig eksportnedgang, det må vi se i øjnene, og denne eksportnedgang findes der ikke nogen mulighed for at finde dækning for andre steder.

Hvis vi skal stå udenfor i to år og vi så har mistet væsentlige dele af denne eksport, betyder dette, at vi ikke kan have haft en tilsvarende produktion, for der findes ikke en mulighed for at sælge disse mængder andre steder; så vil det altså sige, at vort produktionsapparat er gået ned, og at dette marked har indrettet sig på at klare sig selv, således at det at genvinde det, vi har nu, vil blive ganske overordentlig vanskeligt, hvis det trækker ud et par år. Det synes jeg det er væsentligt at gøre sig klart. Man må da også gøre sig klart, at hvis vi i væsentlig grad mister vor kødeksport til Tyskland, mister vi også vor smørekspport til England, for smørproduktionen er meget lidt rentabel, og dansk landbrug har ved denne fællesproduktion af smør og kød sine væsentlige indtægter på kødsalget. Det bliver derfor langt større eksporttab, vi får ved at stå uden for fællesmarkedet end at miste vor landbrugsekspport til fællesmarkedet. Jeg taler udtrykkeligt om, ikke hvad landbruget mister, men hvad landet mister i eksportindtægter, for det rammer da hele den danske befolkning og industrien voldsomt, og det betyder, at vi ikke har råd til at købe råstoffer og udvikle vor produktion af industrivarer. Det er selvfølgelig formodede tal, for vi kan ikke vide helt, hvordan det vil gå, og vi kan ikke vælge, i hvilket tempo det vil ske, men hvis der bliver et eksporttab på smør, kød, og hvad der ellers er, på tilsammen 1.500 mill. kr., så betyder det, at vi ikke har penge til at købe de fornødne råstoffer for.

Vi fra venstre har jo hævdet, at vi burde melde os ind uanset England. Vi har ikke gjort det med glæde, men fordi det var nødvendigt; vi kan da kun ønske England med, det er helt klart. Men forholdet er,

at stillingen ikke er ens over for disse to markeder. Tyskland og fællesmarkedet vil meget let kunne gøre sig selvforsynende, hvad England ikke kan. England skal i alle tilfælde købe disse mængder varer. De har hidtil købt hos os, ikke for at være rare ved os, sådan er handel ikke, men fordi her købte de bedst og billigst, og hvis de, fordi vi gik med i fællesmarkedet, skulle prøve at føre handelskrig, ville det ikke blive mod Danmark, men mod fællesmarkedet. Det fremgår klart af det, udenrigsministeren sagde, at handelsaftaler i fremtiden ikke vil blive truffet med de enkelte lande.

Hvis vi ønsker lempeligere importvilkår til fællesmarkedets enkelte lande, f. eks. til Tyskland, af de landbrugsvarer, som bliver bremset af de ordninger, der bliver truffet, så skal en sådan aftale træffes med fællesmarkedet, og det vil sige, at England, hvis det skulle træffe foranstaltninger, der ville skade vor nuværende eksport til England, faktisk skulle optage en handelskrig, ikke med os, men med fællesmarkedet, og er der nogen, der for alvor tror, at det ville turde gøre det eller ønskede at gøre det i en situation, hvor det alligevel er ganske klar over, og det har Macmillan også sagt, at der findes ikke en ækvivalens for England heller? Det er der ingen grund til at forvente. Der kunne måske endda tænkes den mulighed, hvis vi begge stod ude, at England ville foretrække at give fællesmarkedets landbrugsprodukter fordele for at opnå eksportmuligheder for engelsk industri, således at vi ville få en mindre eksport til England ved at stå uden for fællesmarkedet end ved at stå inden for. Man kan ikke afvise denne mulighed, efter hvad der er sket hidtil.

Når man taler om andre markedsforhold, synes jeg, det er så væsentligt ikke at foregøgle den danske befolkning, at der er væsentlige muligheder andre steder. Det siger jeg ikke at de højtærede ministre har gjort. Jeg synes, de har sagt det meget redeligt, men det siges i en kortfattet form, og vi, der ved, hvad der kan lægges i disse ord, forstår alvoren i dem, men til den almindelige befolkning, der ikke tænker og arbejder med problemerne på samme måde som vi, må det måske siges skarper, end det er sagt her.